

Rigor, credibilitat i prestigi, reptes de l'«Avui»

Es tracta d'un gran repte professional?

—És un repte molt important per a mi. He tingut una evolució professional i després de molts anys m'han proposat agafar el diari en català més important i he acceptat. Ho prenc amb molta il·lusió i ganes de treballar, perquè no se m'acut d'agafar-ho d'una altra manera.

—¿És dur ocupar el lloc d'un company que acaben de destituir?

—Sí, Jo conec una mica Santiago Ramentol i crec que ha fet una gran tasca a l'Avui. I ho dic sense cap mena de parafernàlia. Va agafar un diari en una situació i l'ha deixat en una altra de molt diferent, en positiu. Per motius que no m'interessen massa hi ha hagut diferències de tipus empresarial i l'han destituït. L'empresa és molt lliure de fer-ho i el mateix em pot passar a mi. Però vull valorar la tasca de Ramentol.

—¿I com serà el diari que vol fer Albert Viladot?

—La meua línia serà de continuïtat o, millor dit, d'aprofundiment en allò que s'ha començat a fer en els darrers 2 o 3 mesos. Però jo posaré més èmfasi en la seriositat del diari. I quan dic això, significa fins i tot que alguns lectors, acostumats a la cultura estrictament àudio-visual, puguin dir que aquest diari és pesat. Els que compren diaris volen aprofundir en els temes, perquè per una primera visió ja hi ha la televisió i la ràdio. Sóc un defensor clar d'aquesta funció social històrica de la premsa escrita.

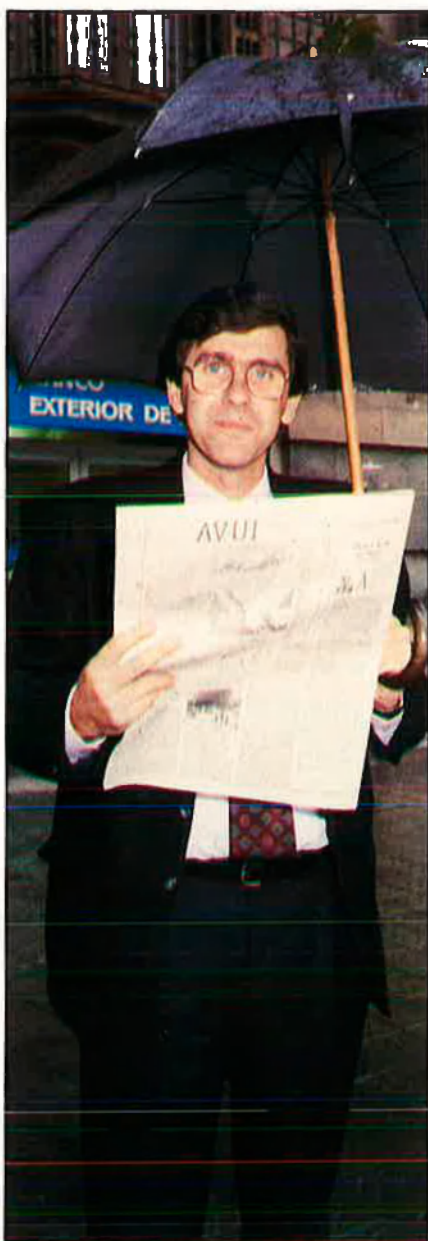
—¿Creu que aquesta és la manera de guanyar lectors?

—Crec que el més important d'un diari és el rigor informatiu i el prestigi intel·lectual. Cal que els líders d'opinió de la societat tinguin l'obligació de llegir-lo, de saber què diu l'Avui. L'Avui reflecteix la manera de ser d'una part sociològica important dels ciutadans d'aquest país. Espero que els meus amics d'El País no s'enfadin gens, però molta gent que el llegeix no està d'acord amb la seva línia. Però és un diari que s'ha de seguir. I el mateix

Des del dia 1 de maig, Albert Viladot és el nou director del diari «Avui», substituint

Santiago Ramentol, que ha estat destituït. En la primera entrevista dóna les idees bàsiques sobre el que vol fer.

Josep Roura

«Cal que els líders d'opinió de la societat tinguin l'obligació de llegir l'Avui».

passa amb una altre gran diari català, La Vanguardia, que té un gran rigor informatiu. No sóc tan optimista per a pensar que en quatre dies l'Avui pugui arribar a unes cotes tan elevades. Però sí, tenir aquesta línia i representar dignament un sector del país. A través d'aquesta línia hi ha sectors que s'hi aproximaran. Segur. No crec que la línia del populisme —i dono a aquesta paraula un sentit positiu— sigui la línia d'avanç de l'Avui.

—Els lectors de l'Avui tenen una sensibilitat especial per temes catalans. ¿Ho té en compte?

—Crec que un diari ha d'informar de tot. És una qüestió d'equilibri. Tan nostres són els castellers com un concert de roc. És evident que informarem quan hi hagi notícia. No hi ha criteris ideològics previs. El que passa és que l'Avui és un diari català, com hi ha diaris espanyols, francesos o xinesos. La societat catalana és plural i tenim l'obligació de reflectir-la posant èmfasi en allò que és la tradició més normal del diari, en les coses catalanes. Però no més que els altres poden posar èmfasi en les coses espanyoles.

—¿I el marc informatiu?

—L'immens gruix dels lectors està al Principat de Catalunya i aquí és on ens hem de centrar més. Això no vol dir que no fem passes per penetrar més al País Valencià i les Illes, perquè tenim la mateixa llengua. Però aquesta declaració de bons principis s'ha de concretar. Les sensibilitats ideològiques i culturals de valencians i catalans són diferents. En un país hi ha regions. A França no és igual un senyor de París que un de Rennes o un de Bordeus. Ara per ara hem de centrarnos en el Principat, obrint-nos cada vegada més a la resta dels Països Catalans.

—¿Pot ser ideològicament neutre un diari i no rebre crítiques en aquest sentit?

—Un mitjà de comunicació està fet, entre altres coses, per rebre crítiques de tothom. Si no hi ha crítiques, es deu tractar d'un butlletí de partit, i l'Avui no ho és. Per tant, en rebrà. El diari té i continuarà tenint una visió nacional catalana. No nacionalis-

«No puc entrar en un càrrec amb por, començar una feina pensant que em faran fora».

ta, sinó nacional catalana, perquè està fet en un país que es diu Catalunya. I des d'aquesta òptica enfocarem tots els problemes del país i del món. Hi pot haver sectors que no s'hi sentiran representats, com els que creuen que Catalunya no és una nació. S'han de reflectir tots els corrents ideològics i culturals majoritaris. Els minoritaris hi tindran menys cabuda perquè generen menys notícies.

—*¿Què vol dir un diari nacional?*

—Allò que l'Avui sempre ha fet, defensar la llengua i donar relleu a les institucions catalanes. M'interessa més aquesta funció social del diari que la funció política, perquè aquesta darrera es pot interpretar com partidista.

—*¿I la seva secció setmanal d'anàlisi política continuarà?*

—No crec convenient que segueixi. Vull continuar escrivint i ho faré. Però no amb aquesta secció concreta. Sí que vull potenciar la informació política i cultural. Això és important. Desgraciadament la nostra societat es guia massa per batzegades. Hi va haver un boom d'informació política, que es va apagar una mica. Ara hi ha

el boom econòmic i aquest boom absurd de la *jet set*.

—*Vostè ve de TV3, que té uns mitjans tècnics notables. ¿El diari millorarà en aquest aspecte?*

—Ja fa uns mesos que hi ha un procés de reconversió tecnològica i de racionalització dels recursos humans i tècnics. El procés continuarà, s'hi incorporarà el color. També hi poden entrar redactors nous. Però és un procés que no es durà a terme de la nit al dia.

—*¿És possible una premsa econòmicament independent?*

—Evidentment, l'empresa sempre té l'última paraula respecte a la línia informativa del diari. Però s'han d'adonar que hi ha uns professionals que es diuen periodistes i que són els que en saben més, de fer aquest producte. Salvaguardant determinats aspectes, han de deixar mà lliure als professionals. Se m'ha donat garanties que això serà així a l'Avui. Si no, no hauria acceptat.

—*¿Hi ha massa polítics que volen fer de periodistes?*

—Afortunadament, cada vegada menys. Però també hi ha bisbes o

banquers que volen fer de periodistes. Fins i tot qualsevol lector que escriu una carta que no es publica.

—*¿Té por de rebre alguna trucada per dir-li què ha de sortir o comentar-li allò que no havia d'haver sortit en el diari?*

—De polítics, no. I a més no puc entrar en un càrrec amb por, començar una feina pensant quan em faran fora. Marcarem uns criteris professionals i em reuniré amb el consell d'administració de l'empresa per discutir els temes, distingint entre els temes professionals i els temes d'empresa.

—*¿El sostre de lectors està lluny?*

—Sí, però no podem fer volar coloms. Hi ha un problema real, de manca d'hàbits de lectura en català. La televisió i la ràdio ho tenen més fàcil. Però hi ha més lectors potencials i se'ls ha de donar un producte atractiu. Això vol dir treball professional i recursos econòmics.

—*Per acabar, ¿hi ha alguna frase que il·lustrés el seu esperit com a nou director de l'Avui?*

—Hi ha d'haver, com he dit abans, rigor professional, credibilitat informativa i prestigi intel·lectual.